

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/438/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

106/2015. (III. 26.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2014. július 10-én előterjesztett **panaszát** a 2015. március 26-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – Budapesti Rendőr-főkapitányság kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot intézkedésre nem került sor, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2014. július 10-én személyesen, a Testület panaszirodáján terjesztette elő panaszát, amelynek során az alábbiakat adta elő.

A panaszos előzményként elmondja, hogy 2013. januárjában véget ért élettársi kapcsolata és azóta nem tud kapcsolatot tartani gyermekével (7 éves kisfiú), mert volt élettársa és annak jelenlegi élettársa ellehetetleníti ezt.

A panaszos 2014. július 4-én elment a fiához látogatóba (kéthetente látogathatja), és kereste a fiát, de nem tudott vele találkozni, mert nem engedték be. A panaszos kihívta a rendőröket, akik másfél óra múlva érkeztek meg, és azt mondták, hogy nem tudnak mit tenni, mert nem tartózkodik otthon senki.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszosok személyes adatait töröltük.

Július 5-én, másnap a volt élettársával és annak jelenlegi élettársával véletlenül találkoztak az utcán, ahol a panaszos a volt élettársával és annak új partnerével szóváltásba kerültek, és kihívták a rendőröket. Mire a rendőrök kijöttek, a volt élettárs jelenlegi élettársa elkezdte ütlegelni a panaszost, aki sérüléseket szenvedett, melyről látélet készült. A kikerkező rendőrök a panaszost előállították, bevitték a kerületi rendőrkapitányságra. A panaszos rosszul volt a verekedés miatt, hányt, agyrázkódása volt. Az előállítás során jelezte, hogy ki szeretne menni mosdóba, de nem engedték ki.

A panaszos kifogásolja, hogy bár őt helyezték először fogdába, mégis őt hallgatták ki utoljára és az orvos is őt vizsgálta meg később. Panaszolja továbbá, hogy nem hívtak neki mentőt, ezért neki kellett hívnia, amikor szabadon bocsátották, illetve a rendőri intézkedés során flegmán beszéltek vele.

Kifogásolja továbbá, hogy a 2014. július 5-i események során telefonjával készített hangfelvételt akart megmutatni a rendőröknek, de ők figyelmen kívül hagyták a telefonra felvett felvételt, továbbá hogy a kapitányságon az igazolást rendőrök töltötték ki. A panaszos szerint a 15. kerületi kapitányság részrehajlóan jár el.

A panaszos továbbá nehezményezte, hogy amikor 2014. július 3-án megverték, és ennek kapcsán kihívta a rendőröket, a rendőri intézkedés során az egyik rendőr a panaszos és volt élettársa közötti vitával kapcsolatban információkat adott ki az egyik elkövetőnek. Az elmérgesedett viszonyban kapcsolatban kezdték el faggatni, pedig a panaszos a megverése miatt hívta ki őket.

A panaszos a fentiekre tekintettel kérte a Testületet, hogy panaszát szíveskedjenek kivizsgálni.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az ügyben illetékes rendőrkapitányságtól, valamint megküldeni kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját.

A)

A 2014. július 3-án történt rendőri intézkedés kapcsán T. Z. r. ftörm. az aznap írt jelentésében a következőkről számolt be.

A fenti napon szolgálata teljesítése során rádióon tájékoztatták, hogy egy B. városi címen egy férfit három személy tetteleg bántalmazott, és elvették a karóráját, majd a helyszínről ismeretlen irányba gyalog távoztak. T. Z. r. ftörm. az esetet hallva K. R. r. törm.-el a helyszín felé vették az irányt, és kettéválva a kapott töredékes személyleírás alapján forró nyomon megkezdtek a környék átvizsgálását, amely nem vezetett eredményre. Ezt követően a verekedés helyszínén felvették a kapcsolatot a panaszossal, aki részletesen beszámolt a támadásról, és megadta az elkövetők személyleírását. A panaszos elmondta, hogy ez egyik támadó - akit meg tudott nevezni - biztosan bántalmazta, és elvette az óráját, arra azonban nem emlékezett, hogy a másik két személy bántalmazta-e. Elmondta, hogy sérülése nem keletkezett, mentőt nem igényel. A panaszos elmondta, hogy a támadókat, ha újra látná,

biztosan felismerné, mert mindegyiket ismeri látásból, az egyiknek a nevét is tudja, tőle vette az órát. A r. ftörm. a történeteket és az elkövetők személyleírását jelentette az ügyeletnek, valamint a tagállomások felé, majd ezt követően a helyszínen további adatgyűjtést végzett, melynek során tanúkat hallgatott meg. 20 órakor a helyszínre érkezett I. A. r. fhdgy. valamint P. t. r. örm. készenlétes nyomozók, akik meghallgatták a panaszost és a visszatartott tanúkat, és további meghallgatás végett a panaszost a kerületi rendőrkapitányságra kísérték.

B)

A 2014. július 4-én történt intézkedéssel kapcsolatban a rendőrségi az alábbi iratokat küldte a Testület részére.

1) Sz. G. r. törm. és S. B. r. törm. 2014. július 4-én készült jelentése, illetve a Testület kérdéseire adott válasza, mely a következőket tartalmazza.

A fent nevezett rendőrök 2014. július 4-én 7 órától 22 óráig régiós gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el többek között a panaszban megjelölt területen. Szolgálatuk teljesítése során 15 óra 8 perckor a központ utasította őket, hogy jelenjenek meg a panaszos által megadott címre, mivel onnan érkezett lakossági bejelentés gyermek elhelyezési vitával kapcsolatban. A fent említett címre 15 óra 15 perckor értek ki, de ott a panaszost nem találták. A rendőrök ezt közölték a központtal, aki felvette a kapcsolatot a panaszossal, aki időközben átment egy másik címre, és ott várta a rendőröket. Erre a címre a rendőrök 15 óra 25 perckor érkeztek ki, a panaszossal az intézkedést 15 óra 30 perckor kezdték meg, mivel a panaszos csak a rendőrök megérkezése után érkezett meg. A lakossági bejelentésre történő küldés időpontja, valamint az intézkedés megkezdésének időpontja között eltelt 22 perc oka, hogy a panaszos elsődlegesen rossz címet adott meg, majd az újonnan megadott címre is csak a rendőrök megérkezése után ért oda. A rendőrök az intézkedést nevük, rendfokozatuk, jelvéyszámuk, beosztási helyük, valamint az intézkedés okának megjelölésével kezdték, és a szolgálati fellépésre vonatkozó jogszabályi előírásokat az intézkedés során mindvégig betartották. A panaszost intézkedés alá vonták, mely során személyazonossága megállapítást nyert. A panaszost a helyszínen meghallgatták, aki közölte, hogy aznap esedékes a gyermek-láthatási joga, melyről jogerős bírósági végzés született, de ezt a végzést a panaszos a rendőrök kérésére bemutatni nem tudta, mert állítása szerint az iratot vidéki otthonában hagyta. Ezek után az ügy tisztázása érdekében megkérték a panaszost, hogy kísérje el a rendőröket a volt élettársa lakásához, ahol elmondása alapján a gyermeke tartózkodik. A lakásban a csengetésre senki nem jött ki, és a szomszédok elmondták, hogy sem a panaszos volt élettársa, sem a gyermek nem tartózkodik otthon. Mivel nem sikerült a panaszos volt élettársával, illetve a gyermekével felvenni a kapcsolatot, valamint a fent említett jogerős bírói végzés nem volt a helyszínen, ezért a panaszost tájékoztatták arról, hogy a gyermek elhelyezéssel kapcsolatos hatályos bírói végzéssel fáradjon be bármelyik rendőrkapitányságra és ott tegyen feljelentést a volt élettársával szemben, mivel nem biztosította gyermeke láthatását. A feljelentés megtételekor hivatkozzon a helyszínen történt rendőri intézkedésre, mivel az esetről rendőri jelentés készül, valamint a gyámhatóság irányában is tegye meg a szükséges lépéseket. A rendőrök a helyszínen tanúkatatást végeztek, mely eredményre nem vezetett. Ezek után a panaszos a rendőrökkel kiment az épület elé, ahol a panaszos ismét felsorolta a sérelmeit, melyet türelmesen és részrehajlás nélkül végighallgattak. Az intézkedő rendőrök a panaszossal ismét közölték, hogy mivel a helyszínen jogerős bírói végzést nem tud bemutatni, illetve olyan megjegyzést sem tett, hogy esetleg rövid időn belül elhozza a helyszínre, ezért a jogi felvilágosításon kívül a helyszínen egyéb érdemi intézkedést a rendőrök foganatosítani

nem tudnak, melyet megértett, és tudomásul vett. Ezután a panaszost panaszjogáról, valamint az arra nyitva álló határidőkről tájékoztatták. A panaszosnak a helyszínen nem volt panasza a foganatosított rendőri intézkedéssel szemben. Az intézkedés 16 óra 20 percre tartott. Az intézkedő rendőrök a jelentésben leírják, hogy a panaszost nem ismerték, nem intézkedtek korábban a panaszossal kapcsolatban, és intézkedésüket, - mely jogi felvilágosítás adásával zárult – nem tartják részrehajlónak.

2) A Budapesti Rendőr-főkapitányság Tevékenységirányító Központja által megküldött iratokból kiderül, hogy a panaszos a bejelentést 2014. július 4-én 14 óra 8 perckor tette telefonon. Ezután a központ 15 óra 9 perckor küldött járőröket, akik 15 óra 15 perckor értek a helyszínre. A késedelem vélhető okaként azt jelölték meg, hogy a Kerületi Rendőrkapitányság területén a korábbi bejelentésekkel kapcsolatban intézkedő KMB-s tagállomás írásos tevékenységre bevonult. Az egyetlen szabad és intézkedésre alkalmas rendőri egység a Készenléti Rendőrség állományából megerősítő erőként szolgálatot teljesítő egység volt, akit a TIK irányítói a szakmai szempontokat is figyelembe véve (életveszély, vagyoni kár, forrónyomon üldözés stb.) az alábbi sorrendben küldtek több címre: 14 óra 25 perc XV. ker. verekedés, 14 óra 45 perc XV. ker. lopás, 15 óra 8 perc a panaszos bejelentése miatt. Tekintettel a panaszos bejelentésének tartalmára az Észak-pesti Régióból más egység nem került átirányításra.

C)

A 2014. július 5-i rendőri intézkedéssel kapcsolatban a rendőrség a következő iratokat bocsátotta a Testület rendelkezésére.

1) A Budapesti Rendőr-főkapitányság XV. kerületi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztálya által küldött, B. T. r. fhdgy. által készített parancsnoki kivizsgálás, mely a következőket tartalmazza.

A rendelkezésre álló adatok alapján a BRFK TIK ügyeletére az alábbi bejelentések érkeztek az intézkedéssel kapcsolatban. 2014. július 5-én 11 óra 43 perckor K. I. nevű bejelentést tett, miszerint a helyszínen egy audis férfi veszekszik a párjával. 11 óra 45 perckor ismeretlen bejelentő – aki telefonszáma alapján P. V. nevű tanú – elmondta, hogy a helyszínen két ember összeverekedett, az egyikük nagyon vérzik, mentőt hívtak hozzá. 11 óra 48 perckor P. V. tanú ismételt bejelentést tett a két férfi verekedéséről, mentőt nem kért, rendőri intézkedést igen.

A bejelentések alapján a TIK ügyeletes P. N. r. ftorm. szolgálatirányító parancsnokkal egyeztetve S. G. r. zls.-t és N. P. E. r. őrm.-t, mint egyetlen küldhető gépkocsizó egységet a bejelentésben szereplő címre küldte. A helyszínre vonulásban késedelmet okozott, hogy a küldött egység elfogás intézkedést foganatosított. Megkezdett intézkedésük befejezését követően haladéktalanul a címre indultak, ahol a bejelentés és a helyszínen tapasztaltak alapján intézkedést kezdeményeztek. A helyszínre érkezés ideje 12 óra 5 perc, a panaszossal szembeni intézkedés kezdete 12 óra 10 perc volt.

A helyszínen a panaszos és Sz. L. egymással indulatosan beszélt, amelyet S. G. r. zls. veszélyhelyzetként értékelt – tekintettel a bejelentésben foglaltakra. A rendőr a napszaknak megfelelően köszönt, és a feleket különválasztotta meghallgatásuk és a további konfliktushelyzet megakadályozása céljából. Az intézkedő rendőrök nevüket és azonosító számukat a fenti okból nem közölték az intézkedés megkezdésekor. A rendőrök szolgálati egyenruhát viseltek, ami igazolta őket. A fenti tájékoztatás elmaradását az intézkedésük során

pótolták. A helyszínen tartózkodó személyeket ezt követően elkülönítetten meghallgatták és igazoltatták, majd a sérüléseikről nyilatkoztatták a tényállás megállapítása céljából. A rendőrök ellenőrizték a térfigyelő kamerák felvételeit, biztosították a helyszínt és esetleges további tanúkat kíséreltek meg felkutatni.

A megállapított tényállás szerint a panaszos és Sz. L. az utcán egymást bántalmazta, melynek során Sz. L.-n látható sérülések keletkeztek (jobb szeme alatt zúzódás, ajka kirepedt), míg a panaszoson sérülés nem látszott, arra a helyszínen nem panaszkodott.

Az intézkedő rendőrök a helyszínen tapasztaltakat a TIK ügyeletnek jelentették, aki közölte, hogy a két személy ellátására mentők fognak érkezni, amit célszerűségi okból a kapitányságra irányított.

Ezt követően a rendőrök a panaszossal és Sz. L.-val közölték, hogy őket garázdaság bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt a rendőrkapitányságra előállítják. A panaszos előállításában Sz. A. r. törm. és H. J. r. ftörm. nyújtott segítséget. Ruházatuk helyszínen történő átvizsgálásakor bűncselekményből származó tárgyat, közbiztonságra különösen veszélyes eszközt nem találtak. Az intézkedés okát és célját a fogvatartott személyekkel az intézkedés során ismertették, nevüket, jelvéyszámukat közölték befogadásakor dokumentált formában is.

Az előállítottakat az intézkedő rendőrök A XV. kerületi Rendőrkapitányságon a szolgálatirányító parancsnoknak panasz és - az intézkedésből származó – sérülés mentesen bemutatták, majd a készenléti csoportvezetőnek átadták, és az előállítóban helyezték el. Az intézkedés során kényszerítő eszköz alkalmazása és használatára való figyelmeztetés nem történt, mert nem volt rá szükség.

A mentők 14 óra 20 perckor érkeztek a rendőrkapitányságra, ahol a panaszost és Sz. L.-t megvizsgálták. A panaszos esetében homlokütést diagnosztizáltak kisebb fokú agyrázkódással, ami 8 napon belül gyógyuló sérülés, és további ellátást nem igényelt. Sz. L. – t eszméletvesztése miatt nagyobb fokú agyrázkódás érhetett, ezért további vizsgálatok céljából az OBSI Traumatológiai Osztályára szállították 15 óra 45 perckor.

Az előállítás során a panaszos eleinte nem panaszkodott sérüléseire, az intézkedés ellen panasszal nem élt sem a fogva tartás befejezésekor, sem a fogvatartásról szóló igazolás átvételekor. Sz. L. mentővel történő elszállítást követően a panaszos észrevételezte, hogy hogy megítélése szerint neki is kijárt volna, hogy elszállítsák a kórházba. A mentő szolgálat eljárása nem tárgya a rendőri intézkedés kivizsgálásának, az intézkedő rendőrök a jogszabályok betartásával jártak el.

A további eljárás során a panaszost és Sz. L.-t 2015. július 5-én gyanúsítottként hallgatták ki, az ügyben jelenleg büntetőeljárás van folyamatban.

A panaszos szabadon bocsátása 2014. július 5-én 17 órakor történt meg, ekkor letétjeit visszakapta, átvette és aláírta a fogvatartásról szóló igazolást, panasszal nem élt, sérülése nem keletkezett.

Az elfogultsággal kapcsolatban a jelentés kitér arra, hogy a panaszossal szemben elfogultság nem állt fenn, vele szemben nem beszéltek tiszteletlenül, és a panaszos orvosi ellátásáról megfelelően gondoskodtak. A panaszos által készített hangfelvételt S. G. r. zls. meghallgatta, a felvétel megléte a jelentésben szerepel, továbbá a panaszos gyanúsított meghallgatása során jegyzőkönyvbe foglalták a felvétel tényét.

Az előállító helységben a panaszos kérte hozzátartozója értesítését, amit végrehajtottak, ennek tényét a panaszossal dokumentáltan is közölték. Étkeztetést kért, de a fogvatartásának időtartama az öt órát nem haladta meg, ezért arra nem volt jogosult.

Az előállító helyiségben kitöltendő dokumentumokat elsősorban befogadáskor és szabadon bocsátáskor, illetőleg a fogvatartás során vezetik. Az előállítóban keletkezett iratokat a rendkívüli őr vezeti, azonban a nyilatkozatokat a fogvatartottnak aláírásával hitelesíteni szükséges, amik a feltett kérdések alapján jól láthatóan kerülnek feltüntetésre. A fogvatartás során a panaszos részére a rendkívüli őr lehetővé tette, hogy kérésének megfelelően a mosdóba kimenjen. A jogorvoslati lehetőségekről több esetben is dokumentált módon megtörtént a panaszos tájékoztatása.

A jelentésben a r. fhdgy. megállapította, hogy az eljáró rendőrök a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban. Rtv.) 13. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettség alapján a (2) bekezdésben foglaltak szerint - részrehajlás nélkül – intézkedtek. Igazoltatást a 29. §, ruházat átvizsgálást a 31. §, elfogást és előállítást a 33. § (1) bekezdés a) pont alapján, hozzátartozó értesítését, orvosi ellátásról intézkedést a 18. § (1) és (2) bekezdése alapján hajtotta végre. Az intézkedés a 15. § (1) bekezdése alapján arányban állt az intézkedés törvényes céljával. A jelentés megállapítása szerint az intézkedés jogszerű volt.

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolg. Szab.) 4. § (7) bekezdés alapján az intézkedési kötelezettség, az 5. § alapján a szolgálati fellépés módja, a 25. § alapján az igazoltatás, a 28. § alapján az elfogás és előállítás, a 89. § alapján pedig a jelentési kötelezettség teljesítése szakszerű volt.

A jelentés kitér arra, hogy a Netszaru kimutatása szerint a panaszossal kapcsolatban 2013. február és 2014 augusztus között 33 intézkedés történt. Az intézkedésekből megállapítható, hogy a panaszos és volt élettársa viszonya erősen megromlott, közöttük rendszeres feszültségforrás közös gyerekük felügyelete. A rendőrség minden esetben a bejelentéseiket ellenőrzi, a tapasztalt körülmények alapján a szükséges intézkedéseket foganatosítja.

2) Az elfogás végrehajtásáról készült jelentés rögzíti, hogy a panaszost 2014. július 5-én 12 óra 10 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján igazoltatták. Az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján történt a személyi szabadságban korlátozott személy átvizsgálása, majd az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pont alapján került sor a szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten érest követő elfogásra.

Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról a tájékoztatót, illetve az előállítás idejéről az igazolást a panaszosnak kiadták. Az előállító egységben történő elhelyezéssel kapcsolatos jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta.

3) Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint a panaszos előállítása 2014. július 5-én 12 óra 30 perctől 17 óráig tartott. Ez idő alatt sérülése nem keletkezett, panasszal nem élt.

4) A rendőrség megküldte a parancsnoki véleményt és kivizsgálást az előállítás végrehajtásáról. Eszerint a személyi szabadságot korlátozó intézkedés jogszerű, szakszerű és arányos volt.

5) A rendőrség továbbá megküldte az ügyben érintett rendőrök jelentését, melyekben a parancsnoki kivizsgálásban leírtakhoz képest a következő többletinformációk voltak.

R. Cs. r. szds. készenléti csoportvezető jelentésében leírja, hogy a Kapitányságon használt hangnem, amit ő hallott, abban nem volt semmi panaszra okot adó. A panaszos leírása szerint teljes mértékben úgy volt kezelve, mint minden bűncselekmény gyanúja miatt előállított személy.

A telefonos felvétellel kapcsolatban megjegyzi, hogy emlékezete szerint a panaszos lejátszott egy részletet egy rossz minőségű telefonnal felvett beszélgetésből, és véleménye szerint ez a felvétel az eljárás során is vissza hallgatható.

A jelentés kitér arra, hogy a panaszoshoz a rendőrök hívtak mentőt, a mentőorvos a panaszost megvizsgálta, és úgy ítélte meg, hogy további ellátást nem igényelt, és ezt a panaszossal is közölte.

A r. szds. kizártnak tartja, hogy a panaszost nem engedték ki a mosdóba, mivel a fogdacsengő nála is csöng, és amennyiben az megszólal, ő megkérdezi a fogdaórt, hogy mi az előállított problémája, és intézkedik annak megszüntetéséről. Továbbá kifejti, hogy nem érzi magát elfogultnak sem a panaszos, sem a panaszos volt élettársával szemben. Nevezettekkel kapcsolatban a kapitányság munkatársai szinte napi rendszerességgel intézkednek.

S. G. r. zls. jelentésében leírta, hogy 2014. június 5-én ő 12 óra 10 és 12 óra 20 perc között N. P. E. r. őrm.-el intézkedett a verekedés helyszínén. Ekkor a felek és a tanúk meghallgatását követően a két verekedő személy előállításával mellett döntött, mivel közterületen verekedtek, kiabáltak, ezzel kimerítve a garázdaság bűncselekményét, és mentőt kért a Kapitányságra a két verekedő félhez. A panaszoson nem volt külsérelmi nyom, de a másik verekedőn igen. A panaszos a helyszínen még azt nyilatkozta, hogy nem kér orvosi ellátást, de később a kapitányságon már kért, amit meg is kapott. Az intézkedés kezdetétől az előállítóba történő befogadásáig a r. zls. nem tud arról, hogy a panaszos hányt volna.

Az előállításához segítséget kért a r. zls., így másik egység szállította be a panaszost a rendőrkapitányságra.

A jelentés rögzíti, hogy a panaszos mind a helyszínen, mind a Rendőrkapitányságon bemutatta a felvételt, amit meghallgattak.

A r. zls. kijelentette, hogy nem elfogult az ügyben érintett személyekkel szemben, és korábban már több alkalommal intézkedett velük kapcsolatban a hosszú ideje húzóódó gyermek-elhelyezési és láthatási ügyek miatt.

N.P.E. r. őrm. jelentésében leírja, hogy a helyszínen történő intézkedést követően a kapitányságon a panaszos őrzését ő hajtotta végre, mivel az összes többi kerületi tagállomás le volt terhelve. A panaszos az előállítás tartama alatt többször kérte a zárkából a mosdóba történő kiengedését, mely kérésnek a r. őrm. minden egyes alkalommal eleget tett. Egy alkalommal hallotta, hogy a panaszos a WC-ben hányással megegyező hangokat adott ki, de mivel ő nőként a férfimosdóba nem mehet be, ezt nem ellenőrizhette. Ezt követően a panaszost megkérdezte, hogy kér-e orvosi ellátást, melyre a panaszos igenlő választ adott, majd az orvosi ellátást meg is kapta a mentőszolgálat munkatársaitól. A mentőszolgálat munkatársai szakmai szempontok alapján döntöttek a verekedésben részt vevők vizsgálatának sorrendjéről. A panaszos az előállító helyiségben történő őrzése tartama alatt több alkalommal is hangoztatta, hogy a rendőrök szerinte elfogultak a verekedésben érintett másik személy javára, mert a másik személyt hallgatták ki először, a mentők is őt vizsgálták meg előbb és vitték végül kórházba, míg a panaszost nem.

A nyilatkozatokkal kapcsolatban a r. őrm. leírja, hogy azok az előállító helyiségben a panaszos előtt és válaszai alapján lettek kitöltve, mely nyilatkozatokat a panaszos elolvasta és csak azután írta alá.

A r. őrm. is leírta, hogy nem elfogult az ügyben érintett személyekkel szemben, és korábban már több alkalommal intézkedett velük kapcsolatban a hosszú ideje húzódó gyermek-elhelyezési és láthatási ügyek miatt.

D)

A rendőrség megküldte a bejelentésről készült hangfelvételeket, amelyek részletes ismertetésétől a Testület eltekint, csak annyit rögzít, hogy az időpont megjelölés nélküli felvételeken egyrészt a panaszos bejelentése hallható arról, hogy a volt élettárs nem biztosítja a láthatást, ezért rendőri segítséget kér, mivel nem mert egyedül az ingatlannál megjelenni, mert a volt élettársa feljelenti. A többi felvétel vélhetően a július 5-i eseményhez kapcsolódik, azokon egyrészt az hallható, hogy a volt élettárs kér rendőri segítséget, mert vita alakult ki volt és az új élettárs a között, ami hallhatóan tettelegességgig fajult, illetve a másikon egy férfi bejelentő kér rendőri segítséget, mivel két férfi összeverekedett, harmadrészt a segélyhívó telefonkezelője és a mentőszolgálat beszélgetése hallható, ami szerint az egyik verekedő személy nagyon vérzik. Az utolsó felvételen újra a férfi bejelentő beszél, közli, hogy úgy néz ki, mentő nem kell, de mindenképpen küldjenek rendőrt.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel az Rtv., a Szolgálati Szabályzat és az egyéb joganyag panaszolt intézkedés idején hatályos rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvényének IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, a II. cikk (1) bekezdésében rögzített emberi méltósághoz való alapvető jogát és a XXIV. cikkében rögzített tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát az alábbiak szerint.

A)

A 2014. június 3-i intézkedés kapcsán a rendőrség intézkedési kötelezettségét vizsgálva a Testület az alábbi megállapításokra jutott.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Szolgálati Szabályzat 8-9.§-a az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében.

A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. Ha a szándékos bűncselekmény elkövetésének helyszínén tetten ért vagy a menekülő elkövető elfogására nincs mód, a rendőr haladéktalanul intézkedik az elfogás és - szükség esetén - a helyszín biztosítása iránt.

A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett - ha a szabálysértési eljárásról szóló törvényben megállapított feltételek fennállnak - szóbeli figyelmeztetést alkalmaz. A szóbeli figyelmeztetés során a rendőr a szabálysértés elkövetését elismerő személyt felszólítja a tevékenysége abbahagyására. A rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha

- a) ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy
- b) intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáférhető felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

A Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 365. § (1) bekezdése szerint aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett úgy vesz el másától, hogy evégből a) valaki ellen erőszakot, illetve az élet vagy a testi épség elleni közvetlen fenyegetést alkalmaz, vagy b) öntudatlan vagy védekezésre képtelen állapotba helyezi, rablás büntette miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Btk. 164.§ szabályozza a testi sértés bűncselekményi tényállását. Eszerint aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el. Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon belül gyógyul, az elkövető könnyű testi sértés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon túl gyógyul, az elkövető súlyos testi sértés büntette miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

a) A rendőri jelentések és a panaszosi előadás abban megegyezik, hogy a panaszos bejelentést tett arról, hogy megtámadták, ezért rendőri segítséget kért.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy a panaszossal szemben jogellenes, erőszakos cselekményt (rablást vagy testi sértést) követtek el, tehát a bejelentésben ismertetett esemény nyilvánvalóan olyannak volt tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentések tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

b) A Testületnek ezt követően abban kellett állást foglalnia, hogy az intézkedési és a segítségnyújtási kötelezettségét a rendőrség jelen esetben megfelelően teljesítette-e.

A panaszos panaszbeadványában sérelmezte, hogy hiába kért rendőri intézkedést, érdemi segítséget nem kapott.

A rendőri jelentés ezzel szemben részletesen beszámol a helyszínen fogatosított cselekményekről. A rendőrök először meghallgatták a panaszost, aki részletesen előadta a történetet, a három személyről személyleírást adott, illetve kettőt közülük név szerint is megnevezett és megjelölte az általa ismert előfordulási helyüket. A rendőrök ezt követően tanúkutatást végeztek, illetve felvették a kapcsolatot a helyi kisbolt kamerafelvételeinek kimentése végett. Ezt követően helyszínre érkezettek a készenlétes nyomozók, a kik meghallgatták mind a panaszost, mind a tanúkat, ezt követően pedig további meghallgatás végett bevitték a kapitányságra a panaszost.

A rendelkezésre álló iratok alapján a Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök megfelelő körültekintéssel jártak el az eset kapcsán, maradéktalanul fogatosították a szükséges intézkedéseket.

A panaszos azon kifogása, hogy őt a meghallgatása során az élettársával kapcsolatos vitáról is fogadták nem volt igazolható.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint fennállt a rendőrség intézkedési kötelezettsége, amelynek az eljáró rendőrök megfelelően eleget tettek, így azzal összefüggésben nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

B)

1) A 2014. július 4-én történt rendőri intézkedés kapcsán a Testület szintén vizsgálta a rendőrség intézkedési kötelezettségét.

A panaszos előadta, hogy a láthatás miatt ment el aznap az élettársához, mivel a kijelölt időpontban nem tudta a gyermeket átvenni, ezért bejelentést tett a rendőrségen és helyszíni intézkedést kért. A panaszos szerint másfél óra késéssel érkeztek a rendőrök a helyszínre, de

érdemi intézkedés nem volt, mert azt mondták, nem tudnak mit tenni, mivel nem tartózkodik otthon senki.

A Testület az 1) pontban ismertettek jogszabályokra, illetve a Btk. 210. § rendelkezéseire volt figyelemmel. Eszerint aki a hatósági határozat alapján nála elhelyezett kiskorú és a kiskorúval kapcsolattartásra jogosult személy közötti kapcsolat kialakítását vagy fenntartását a kapcsolattartás kikényszerítése érdekében alkalmazott bírság kiszabását követően is önhibájából akadályozza, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Nem büntethető az elkövető, ha a kapcsolattartást az elsőfokú ítélet meghozataláig megfelelően biztosítja, és az elmaradt kapcsolattartási formák pótlását megkezdi.

a) A rendőri jelentések és a panaszosi előadás abban megegyezik, hogy a panaszos bejelentést tett arról, hogy a volt élettársa nem biztosítja számára a láthatást, ezért rendőri segítséget kért.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy a panaszos sérelmére jogellenes cselekményt (kapcsolattartás akadályozása) követtek el, tehát a bejelentésben ismertetett esemény nyilvánvalóan olyannak volt tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentések tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

b) A Testületnek ezt követően abban kellett állást foglalnia, hogy az intézkedési és a segítségnyújtási kötelezettségét a rendőrség jelen esetben megfelelően teljesítette-e.

A rendőrök jelentés szerint az intézkedő rendőrök az intézkedést nevük, rendfokozatuk, jelvéyszámuk, beosztási helyük, valamint az intézkedés okának megjelölésével kezdték, és a szolgálati fellépésre vonatkozó jogszabályi előírásokat az intézkedés során mindvégig betartották. A panaszost intézkedés alá vonták, mely során személyazonossága megállapítást nyert. A panaszost a helyszínen meghallgatták, aki közölte, hogy aznap esedékes a gyermek-láthatási joga, melyről jogerős bírósági végzés született, de azt otthon felejtette. Ezek után a panaszossal elmentek a volt élettárs lakásához, ahol azonban senki sem nyitott ajtót, ezért felvették a kapcsolatot a szomszédokkal, akik elmondták, hogy sem a panaszos volt élettársa, sem a gyermek nem tartózkodik otthon. Mivel nem sikerült a panaszos volt élettársával, illetve a gyermekével felvenni a kapcsolatot, valamint a fent említett jogerős bírói végzés nem volt a helyszínen, ezért a panaszost tájékoztatták arról, hogy a gyermek elhelyezéssel kapcsolatos hatályos bírói végzéssel fáradjon be bármelyik rendőrkapitányságra és ott tegyen feljelentést a volt élettársával szemben, mivel nem biztosította gyermeke láthatását. A feljelentés megtételekor hivatkozzon a helyszínen történt rendőri intézkedésre, mivel az esetről rendőri jelentés készül, valamint a gyámhatóság irányában is tegye meg a szükséges lépéseket. A rendőrök a helyszínen tanúkutatást végeztek, mely eredményre nem vezetett. Ezek után a panaszos ismét felsorolta a sérelmeit, melyet végighallgattak, és közölték a panaszossal, hogy mivel a helyszínen jogerős bírói végzést nem tud bemutatni, illetve nincs arra utaló adat, hogy hamarosan visszatérnének az érintettek, ezért a jogi felvilágosításon kívül a helyszínen egyéb érdemi intézkedést a rendőrök fogantatosítani nem tudnak, melyet megértett, és tudomásul vett.

A hivatkozott jogszabályhely értelmében – a konkrét eset kapcsán – a Testületnek egyrészt vizsgálnia kellett azt, hogy a panaszos helyszíni előadása, illetve a rendőrségnek a helyszínen tudomására jutott további információk alapján fennállt-e valamely jogellenes cselekmény elkövetésének olyan fokú gyanúja, amely a rendőrség intézkedési kötelezettségét megalapozta, továbbá azt is, hogy az intézkedő rendőrök megtettek-e mindent, amire az eljárásukra irányadó normák őket felhatalmazták és kötelezték annak érdekében, hogy a panaszos sérelmeit orvosolják.

i) E körben a Testület anélkül, hogy az Gyer. és a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (továbbiakban: Csjt.)² részletes elemzésébe bocsátkozna, szükségesnek tartja az alábbiak rögzítését a szülői kapcsolattartás kapcsán.

A Csjt. 92. §-a szerint a gyermeknek joga, hogy különélő szülőjével személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn. A kapcsolattartásról - a szülők megegyezésének hiányában, illetőleg a szülők és a gyám közötti vita esetében - a gyámhatóság dönt. Ha házassági vagy gyermekelhelyezési per van folyamatban, a szülők megegyezésének hiányában a kapcsolattartásról a bíróság dönt. A gyámhatóság, illetőleg a házassági vagy gyermekelhelyezési perben a bíróság a felróható magatartást tanúsító szülő kapcsolattartási jogát a gyermek érdekében korlátozhatja vagy megvonhatja, illetőleg e jog gyakorlásának szünetelését rendelheti el. Ha a kapcsolattartás kérdésében a bíróság döntött, ennek megváltoztatását a határozat jogerőre emelkedésétől számított két éven belül csak a bíróságnál lehet kérni. A kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtásáról a gyámhatóság gondoskodik.

A Gyer. 27. § szerint a kapcsolattartás célja, hogy a gyermek és a kapcsolattartásra jogosult személyek közötti családi kapcsolatot fenntartsa, továbbá a kapcsolattartásra jogosult szülő a gyermek nevelését, fejlődését folyamatosan figyelemmel kíséresse, tőle telhetően segítse. A kapcsolattartás formái a folyamatos és az időszakos kapcsolattartás. A folyamatos kapcsolattartás magában foglalja

a) a gyermekkel a gyermek szokásos tartózkodási helyén való személyes találkozást (meglátogatás),

b) a gyermeknek a szokásos tartózkodási helyéről rendszeresen, meghatározott időtartamra - a visszaadás kötelezettségével történő - elvitelét,

c) a gyermekkel személyes érintkezés nélkül történő rendszeres kapcsolattartást, így különösen a levelezést, a telefonkapcsolatot, az ajándékozást, a csomagküldést.

Az időszakos kapcsolattartás magában foglalja a gyermekkel a tanítási szünetek és a többnapos ünnepek időszakában való huzamos együttlétet.

Ugyanezen szakasz (5) bekezdése szerint nincs helye folyamatos kapcsolattartásnak az időszakos kapcsolattartás ideje alatt, illetve a gyermeket gondozó szülőt megillető, a gyermekkel folyamatosan együtt tölthető időtartam alatt, amelynek mértéke a kapcsolattartásra jogosultat a kapcsolattartást rendező egyezség, illetve a kapcsolattartás

² Tekintettel arra, hogy a gyerekelhelyezés kérdése az új Ptk. hatályba lépését megelőzően merült fel mint jogi helyzet, ezért arra a régi Ptk. és a Csjt. korábbi szabályait kell használni a **Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 1. §-a** szerint.

engedélyezése tárgyában hozott határozat szerint megillető időszakos kapcsolattartás időtartamát, vagy ha a kapcsolattartást rendező egyezség, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat nem rendelkezik a kapcsolattartásra jogosultat megillető időszakos kapcsolattartás időtartamáról, a két hetet nem haladhatja meg.

A (6) bekezdés pedig előírja, hogy a gyermek érdekét veszélyeztető körülmény, illetve felróható magatartás hiányában a kapcsolattartásra jogosulttól az elvitel jogát is magában foglaló kapcsolattartás nem vonható meg.

A Gyer. 29. §-a szerint a gyámhivatal vita esetében a kapcsolattartást bármelyik fél kérelmére szabályozza, illetve újraszabályozza, kivéve, ha a szülő és a gyermek kapcsolattartásának megállapítása a Csjt. 92. §-ának (5) bekezdése szerint a bíróság hatáskörébe tartozik. A kapcsolattartásról a gyámhivatal, illetve a bíróság a gyermek korának, egészségi állapotának, életkörülményeinek, a felek személyes körülményeinek, valamint az ítélőképessége birtokában levő gyermek véleményének figyelembevételével rendelkezik.

A kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat végrehajtása szabályait a Gyer. 33. § rendezi, eszerint a végrehajtás iránti kérelem benyújtásának van helye, ha a kapcsolattartás elmaradt. A gyermek fejlődését veszélyezteti, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy a kapcsolattartásra kötelezett a kapcsolattartást rendező egyezségben, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatban foglaltaknak önhibájából ismételen nem, vagy nem megfelelően tesz eleget, és ezáltal nem biztosítja a zavartalan kapcsolattartást. Ha a kapcsolattartásra kötelezett a gyermeket bizonyíthatóan folyamatosan a kapcsolattartásra jogosult ellen neveli és a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatnak a végrehajtási intézkedések ellenére sem tesz eleget, a gyámhivatal a gyermek elhelyezésének megváltoztatása iránt pert indíthat, feltéve, hogy az elhelyezés megváltoztatása a kiskorú gyermek érdekében áll, vagy feljelentést tesz a 331/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet 8. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: régi Btk.) 195. §-ának (4) bekezdése szerinti kiskorú veszélyeztetése, illetve 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 210. § (1) bekezdése szerinti kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása miatt.

A fentiekből kitűnik tehát, hogy a kapcsolattartás szabályozása elsősorban a felek megállapodásával, egyezségével, vagy gyámhatósági, illetve gyermekelhelyezési per esetén bírósági határozattal történik. A bíróság vagy végzéssel jóváhagyja a felek egyezségét etekintetben, vagy a hatályos jogszabályi keretek között (Csjt., Gyer.) szabályozza a gyermek láthatását. A fentiekből az is látható, hogy a Csjt. szűkös előírásait, ahogyan a bíróság határozattal rendezett kapcsolattartás előírásait a Gyer. tölti ki részletes tartalommal (pl. a folyamatos és az időszaki kapcsolattartás viszonyával), hiszen az ítélet célja csupán egy végrehajtható és nyomon követhető keret kialakítása, melynek végrehajtásáról önkéntes teljesítés hiányában vagy vita esetén a gyámhatóság gondoskodik, akinek eljárására pedig a Gyer. előírásai vonatkoznak.

ii) A Testület álláspontja szerint a rendőrök rendelkezésére álló információk alapján a helyszínen nem volt egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos eljárása jogszerű volt-e vagy sem, mivel nem állt rendelkezésre a helyszínen a bírósági vagy gyámhatósági irat.

Tehát a helyszínen csupán annyi derült ki biztosan, hogy a felek között van egy kapcsolattartással kapcsolatos családjogi vita, aminek az eldöntése gyámhatósági hatáskörbe tartozik, és amely további feltételek fennállása esetén felvetheti a Btk. 211. § szerinti

tényállást, amennyiben valóban elhelyezték a gyermeket az egyik szülőnél vagy hatósági/bírósági határozat vagy a felek megállapodása alapján, ilyen irat azonban a helyszínen nem állt rendelkezésre. A jelentésből és a panaszból nem derül ki, hogy a kapcsolattartás akadályozása miatt alkalmaztak-e már a volt élettárssal szemben bírságot, ami a bűncselekmény megállapíthatóságának feltétele.

aa) Ezen felismerésekből pedig két dolog következik, hogy a rendőröknek az adott helyzetben kötelességük volt megadni a szükséges jogi tájékoztatást a panaszosnak arról, hogy a kapcsolattartási jogvita eldöntésére nincs hatáskörük, és arról is, hogy jogainak mely fórum előtt szerezhet érvényt.

Ezen kötelezettségnek a rendőri jelentés alapján eleget tettek, illetve a panaszos nem túl részletes előadása is erre utal.

bb) Másrészt a rendőröknek kötelességük volt e körben az alapvető helyszíni vizsgálatokat megtenni annak érdekében, hogy van-e a helyszínen olyan gyermek, akinek vonatkozásában megvalósulhat a fenti tényállás.

Ezen kötelezettségüknek a rendőrök a rendőri jelentés alapján szintén eleget tettek, elmentek megnézték a házat, hogy beszéljenek a volt élettárssal, majd miután nem találták otthon beszéltek a szomszédokkal is. Ezt támasztja alá a panaszos azon előadása is, hogy a rendőrök azt mondták neki, hogy nem tehetnek semmit, mivel nincsenek itthon, tehát ellenőrizték ezt a tényt.

A Testület a helyszíni intézkedés kapcsán mulasztást nem tárt fel, ezért álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

2) A panaszos kifogásolta továbbá, hogy a rendőrök a bejelentéstől számítva másfél óra múlva érkeztek a helyszínre.

A rendőri iratokból kiderül, hogy a panaszos a bejelentést 2014. július 4-én 14 óra 8 perckor tette telefonon. Ezután a központ 15 óra 9 perckor küldött járőröket, akik 15 óra 15 perckor értek a helyszínre, de ott a panaszost nem találták. A rendőrök ezt közölték a központtal, aki felvette a kapcsolatot a panaszossal, aki időközben átment egy másik címre, és ott várta a rendőröket. Erre a címre a rendőrök 15 óra 25 perckor érkeztek ki, a panaszossal az intézkedést 15 óra 30 perckor kezdték meg, mivel a panaszos csak a rendőrök megérkezése után érkezett meg. A késedelem okaként azt jelölték meg, hogy a kerületi Rendőrkapitányság területén a korábbi bejelentésekkel kapcsolatban intézkedő KMB-s tagállomás írásos tevékenységre bevonult. Az egyetlen szabad és intézkedésre alkalmas rendőri egység a Készenléti Rendőrség állományából megerősítő erőként szolgálatot teljesítő egység volt, akit a TIK irányítói a szakmai szempontokat is figyelembe véve (életveszély, vagyoni kár, forrónyomon üldözés stb.) az alábbi sorrendben küldtek több címre: 14 óra 25 perc XV. ker. verekedés, 14 óra 45 perc XV. ker. lopás, 15 óra 8 perc a panaszos bejelentése miatt. Tekintettel a panaszos bejelentésének tartalmára más egység nem került átirányításra.

A Testület gyakorlata szerint a közhatalmat gyakorló szervek nem hivatkozhatnak alappal saját belső nehézségeikre az állampolgári jogok biztosításának elmaradása esetén. A BH1990.153. számon közzétett jogesetben az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a

kártérítési felelősség alóli kimentésre vonatkozó azon alperesi védekezést, hogy az építési tilalom ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésének elmaradása munkaszervezési problémák miatt országos gyakorlat, ezért felróható mulasztásként nem értékelhető. A másodfokú bíróság jogerős döntése ellen benyújtott törvényességi óvás nyomán eljáró Legfelsőbb Bíróság ezt kiegészítette azzal, hogy „az alapvető állampolgári jogosultságokat korlátozó államigazgatási intézkedések során az ügyintéző szervezetnek különös figyelemmel, a lehető legkisebb hátrány okozásával kell eljárni; ehelyett az alperes ügyintézője még a kötelező gondosságot is elmulasztotta.”

Éppen ezért a Testület álláspontja szerint a bejelentéstől a kikerkezésig eltelt közel egy órás időtartam egy olyan esemény kapcsán, ami azonnali intézkedést tett volna szükségessé a rendőrség részéről (pl. közvetlen életveszély esetén), nyilvánvalóan jogsérelmet okozott volna egy ilyen mértékű késedelem. Ugyanakkor figyelemmel a felmerült jogsértő, mint az intézkedést megalapozó cselekmény jellegére ez esetében a Testület álláspontja szerint a közel egyórás késedelem, noha az nyilvánvalóan nem szerencsés, nem jár olyan mértékű sérelemmel, ami alkalmas lett volna arra, hogy a panaszos oldalán alapjogsérelem okozását állapítsa meg a Testület.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint, noha mulasztott a Testület, a mulasztása nem olyan mértékű, amely a panaszos oldalán a tisztességes eljáráshoz való joga sérelmét okozta volna.

C)

A 2014. július 5-i intézkedés kapcsán az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

1) A rendőrség intézkedési kötelezettsége kapcsán az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos előadta, hogy a panaszos találkozott az utcán a panaszos volt élettársával és annak az új élettársával, akivel szóváltásba keveredett. A vita tettelegességig fajult, ezért rendőrt hívtak a helyszínre.

A Testület az 1) pontban ismertettek jogszabályokra, illetve a Btk. alábbi rendelkezéseire:

A Btk. 164. § (1)-(2) bekezdése szerint aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el. Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon belül gyógyul, az elkövető könnyű testi sértés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Btk. 339. § (1) bekezdése szerint aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, garázdaság vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A rendőri jelentések és a panaszosi előadás abban megegyezik, hogy bejelentés érkezett a rendőrségre arról, hogy a volt élettársa új élettársa és a panaszos összeverekedtek.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy a panaszos sérelmére jogellenes cselekményt (garázdaság vagy testi sértés) követtek el, tehát a bejelentésben ismertetett esemény nyilvánvalóan olyannak volt tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentések tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

2) A panaszos előállításának jogszerűségét érintő kifogás kapcsán az alábbi megállapításokat teszi a Testület.

A rendőrségi iratok szerint a panaszost az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján állították elő. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget, hanem tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont előállítását.

Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozik-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A Btk. kommentárja szerint a bírói gyakorlat – a tetten ért tolvaj által az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszak rablaskénti minősülése kapcsán – a tettenérés fogalmát tágan értelmezi, nem csak a cselekmény véghezvitele közbeni leleplezést érti rajta, hanem megállapíthatónak tartja akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvitel után, de még az elvitel közben történik. Tettenérésnek minősül a lakásbetörés elkövetőjének a folyamatos üldözés utáni, akár a helyszíntől távoli elfogása is, ám a folyamatos üldözés megállapításának feltétele a helyszínről távozó tolvaj *folyamatos* szemmel tartása és *megszakítás nélküli* üldözése. Amennyiben a folyamatos üldözés megszakad, nem beszélhetünk tetten ért tolvajról (lásd: Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik, átdolgozott kiadás. HVG-Orac, Budapest, 2003, 587-588. o.).

A Be. szerint [127. § (3) bekezdés] a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja is kiemeli, hogy nem csak az minősül tettenérésnek, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy *üldözés során* elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. o.].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk,

szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve.

A tettenérés további, hasonló jelentőséggel bíró tartalmi elemét magyarázza a 13/2013. számú büntető elvi határozat (EBH2013. B.13.). A Kúrai magyarázata szerint a „Be. 127. § (3) bekezdése a bűnüldözésre jogosult hatóságnak nyújtott civil jogsegély, aminek lényege, hogy az elkövetőt elfogó, visszatartó személy a hatósághoz képest helyzeti előnyben van, viszont törvényileg engedélyezett magatartása fejében sem lesz cselekménye hatósági, hanem megmarad magáncselekménynek. [...] Kétségtelen, hogy az elfogás, visszatartás fizikai ráhatást jelent, éppen ezért különösen vizsgálendő, hogy az irányadó tényállás szerinti történések azokon a kereteken belül maradnak-e, amelyeket a jogalkotó a Be. 127. § (3) bekezdése esetében meghatároz. A tettenérés feltételezi a bűncselekmény észlelését; és ahhoz képest a cselekményt éppen elkövetőnek, az éppen eltávozó elkövetőnek, és az eltávozó elkövető üldözésből való elfogását, ekként visszatartását. Tettenérés alatt értendő, ha a cselekmény az adott személy – a tettenérő – szeme láttára, észlelése mellett történik; olyan fizikai közelségben, amikor reális lehetősége van az elkövetéshez férni, az elkövetőt elérni, az elkövető után eredni. Mindez a forró nyom, az időveszteség nélküli üldözés lehetősége; és éppen ezen alapul a társadalmi elismertsége.”

A Kúria fenti magyarázata alapján megállapítható, hogy a tettenérésnek a folyamatosság, a megszakítás nélküliség mellett szükségszerű eleme az is, hogy annak keretében sor kerüljön az elkövető fizikai ráhatással történő üldözésére, elfogására, visszatartására. Amennyiben az elkövető fentiek szerint leírt nyomon követhetősége megszakad, vagy ha vele szemben nem kerül sor – jellemzően fizikai ráhatással – üldözésre, visszatartásra, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

Mínt hogy az előállítás az egyik legsúlyosabb jogkorlátozással járó intézkedés, amelyre az Rtv. lehetőséget biztosít a rendőr számára, a Testület álláspontja szerint az ezen intézkedésekre irányadó rendelkezéseket – az Rtv. 2. §-ában foglalt, az emberi méltóság és általánosságban az emberi jogok védelmével kapcsolatos rendőrségi kötelezettség minél teljesebb érvényesülése érdekében – megszorítóan kell értelmezni, és különös gondossággal kell értékelni, hogy megvalósulnak-e azok a körülmények, amelyeket az Rtv. a 33. § (1) bekezdése szerinti – azaz mérlegelés nélkül kötelező – szabadságelvonás feltételeként a törvény megfogalmaz.

A Testület az eset ennek megfelelő értékelése alapján úgy ítélte meg, hogy a panaszos vonatkozásában a tettenérés megvalósult, mivel az intézkedést kérő személy visszatartotta a személyeket, illetve a rendőrség kitérítéséig szemmel kísérte az eseményeket.

Mindezek alapján, tekintettel arra, hogy az Rtv. szabályai szerint a tettenérés kötelező előállítási ok, a Testület álláspontja szerint jogszerűen került sor a panaszos előállítására, így nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

b) Az előállítás időtartama vonatkozásában az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

Az előállításról kiállított igazolás szerint az előállítás 12 óra 10 perckor kezdődött és 17 órakor fejeződött be.

A rendőri jelentésekből kitűnik, hogy az eljáró rendőrök 12 óra 10 perckor érkeztek meg a helyszínre, ekkor vonták a panaszost intézkedés alá, majd az előállítás keretében 12 óra 30 perc körül adták át a fogdának. Az előállítással kapcsolatos nyilatkozatokat 12 óra 53 és 55 perckor töltötték ki a panaszossal. A panaszoshoz és a másik előállított személyhez 14 óra 20 perckor érkezett meg a mentő, aki megvizsgálta a személyeket. Ezt követően a másik előállított személyt 15 óra 45 perckor beszállították az OBSI-ba. Ezt követően kihallgatták a panaszost gyanúsítottként, illetve a bejelentőt tanúként. A panaszost 17 órakor szabadították. (A rendőrség konkrét időpontot nem jelölt meg arra nézve, hogy a másik előállítottat mikor hallgatták ki, de tekintettel arra, hogy őt 15 óra 45 perckor a mentő elszállította, vélhetően 12 óra 55 perc és 14 óra 20 perc között, figyelemmel arra is, hogy ezen személynek voltak látható sérülései. Ezen okból került sor korábban a másik fél orvosi vizsgálatára is.)

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

Az előállítás időtartama alatt az ügyben végzett cselekmények fenti ismertetéséből kitűnik, hogy az eljárás során több olyan rövidebb „üres járat” is volt, amely idő alatt semmilyen eljárási cselekmény nem zajlott, ugyanakkor ezek nem érték el azt a szintet, ami a panaszos oldalán alapjogsérelmet okozott volna.

Minderre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos szabadságának előállítással való korlátozása megfelelt az arányosság követelményének, **így nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga az előállítás időtartama miatt.**

3) A panaszos sérelmezte, hogy hiába kérte a rendőröket, hogy engedjék ki a mosdóba, mert rosszul van, azt a rendőrök nem engedélyezték neki.

A rendőri jelentés szerint a panaszos nem jelezte, hogy rosszul van, illetve a panaszost két alkalommal vitték ki a kérését követően a mosdó helyiségbe.

Az Rtv. 2. § szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdés szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. Az Rtv. 18. § (3) bekezdése szerint a fogvatartott jogait csak annyiban lehet korlátozni, amennyiben az a szökés vagy elrejtőzés, a bizonyítási eszközök megváltoztatásának vagy megsemmisítésének megakadályozását, újabb bűncselekmény elkövetésének megelőzését, illetőleg az őrzés biztonságát, a fogda rendjének megtartását szolgálja.

A jelen esetben rendőrségi és a panaszosi előadás közötti ellentmondást a Testület – további bizonyítékok hiányában – nem tudta feloldani.

A Testület ezért további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában nem tudott megnyugtatóan állást foglalni az előállító helyiségben tapasztalt állapotokról, ezért a panaszos testi-lelki egészséghez való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

4) A panaszos sérelmezte a rendőrök által használt hangnemet, állítása szerint flegmán beszéltek vele.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten

belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A panaszosi állításokkal szemben a rendőri jelentések szerint a rendőrök nyugodt, de határozott stílusban beszéltek a panaszossal.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján további bizonyítékok hiányában a Testület nem tudta pontosan rekonstruálni az eseményeket, a beszélgetés tartalmát és a rendőr hangnemét, nem lehetett feloldani a panaszosi és a rendőri előadások közötti ellentmondást.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

5) A rendőrök elfogultságára vonatkozó kifogások kapcsán az alábbi megállapításra jutott a Testület.

Az Rtv. 13. § (2) bekezdése szerint a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A részrehajlásmentes intézkedés követelményét az Rtv. IV. fejezetében, a rendőrség működésének általános elveire és szabályaira vonatkozó cím alatt szabályozza. E követelmény tehát valamennyi rendőri intézkedésre általános érvénnyel kihat, annak vizsgálatát a Testület hatáskörére vonatkozó, fentebb ismertetett Rtv. 92. § is megalapozza.

Figyelembe véve továbbá azt, hogy nincs olyan további, egyéb jogszabályban meghatározott speciális rendelkezés, amely ezen követelményt szabályozná, illetve megsértésének orvoslását lehetővé tenné, a Testület álláspontja szerint a részrehajlás-mentesség követelményének megvalósulását, mint valamennyi rendőri intézkedésre vonatkozó általános alapelvet jelen esetben is vizsgálni kell.

A részrehajlásmentes intézkedés követelményét szerintük egyrészt az határozta meg, hogy az eljárást a bejelentő nyilatkozatai alapján folytatták le a rendőrök, másrészt, hogy a II. r. panaszost nem hallgatták meg.

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök elfogultak voltak a másik előállított személlyel szemben. Ezt abban látta megnyilvánulni, hogy a másik felet előbb hallgatták ki, őt vizsgálta meg előbb az orvosi is.

A rendőrök ezzel szemben előadták, hogy intézkedésük nem volt részrehajló, de a felekkel szemben már több alkalommal (szinte napi rendszerességgel) intézkedtek. A rendőrök előadták, hogy a másik érintett személynek látható sérülései voltak, míg a panaszosnak, ezért előbb őt látta el a mentőápoló.

A Testület elfogadta a rendőrség előadását a kihallgatás, orvosi vizsgálat sorrendjének meghatározására. Ekörben a Testület a részrehajlást nem látta bizonyítottnak, a panaszos pedig nem jelölt meg olyan egyéb körülményt, ami a részrehajlásra engedne utalni. Ami pedig azt a körülményt illeti, hogy a rendőrök ismerték az előzményeket a felek viszonyában, szintén nem alkalmas az elfogultság megállapítására, mivel a rendőrség által megküldött

nyilvántartás szerint közel 30 alkalommal intézkedtek a rendőrök 2013 februárja óta a panaszos és a volt élettársa között kialakult vitás helyzettel kapcsolatban.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a részrehajlásmentes intézkedés követelménye nem sérült, ezért a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

6) A panaszos sérelmezte, hogy az igazolást a rendőrök töltötték ki.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése a rendőrség kötelezettségévé teszi, hogy az előállított személy részére az előállítás időtartamáról igazolást adjanak ki.

A rendőri átirat szerint az igazolást rendőrség állította ki, de az aláíratáskor nyilatkoztatták az előállított személyt az igazoláson szereplő kérdésekben, aki saját kezével húzza alá a megfelelő részt.

Tekintettel arra, hogy a fentiekben ismertettek alapján a panaszosi és a rendőri előadás közötti ellentmondás további bizonyítékok hiányában nem volt feloldható, az események nem voltak rekonstruálhatóak. Emiatt a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban kérdésben sem, hogy az igazolás kiállítására szabályszerűen került-e sor. **Mindezek alapján a Testület úgy döntött, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme – bizonyítékok hiányában – nem megállapítható.**

7) A panaszos sérelmezte, hogy a hangfelvételt nem hallgatták meg a helyszínen a rendőrök.

A jelentések ezzel ellentétesen egy rosszminőségű hangfelvételtől számolnak be, amelyet nyilván onnan tudnak a rendőrök, hogy azt valójában valamilyen módon lejátszotta a panaszos a helyszínen. A rendőrség további nyilatkozata szerint a kihallgatás során meghallgatta az ügy előadója is a felvételt.

A Testület az ellentmondó nyilatkozatok miatt nem tudta rekonstruálni az eseményeket, ezért nem tudta megállapítani, hogy felmerült-e a rendőrség oldalán mulasztás. **A Testület emiatt úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.**

IV.

A) A rendőrségnek a bejelentés alapján intézkedési kötelezettsége keletkezett, amelynek megfelelően eleget tett, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

B) A rendőrségnek a bejelentés alapján intézkedési kötelezettsége keletkezett, amelynek megfelelően eleget tett, az intézkedés során alapjog sértő mulasztást a Testület nem tárt fel, így a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

C) A panaszost a rendőrök jogszerűen vonták intézkedés alá, a panaszos előállítására megfelelő jogalap birtokában került sor, ezért a panaszos személyi szabadsághoz való joga nem sérült. Ugyanakkor az előadások közötti ellentmondás feloldhatatlansága miatt a panaszos emberi méltósághoz való jogának, illetve az abból levezethető testi épséghez való

jogának nem megállapítható a mosdó használatra vonatkozó kifogás kapcsán. Az igazolás kitöltésének módjára vonatkozó kifogás kapcsán a Testület ugyanezen okból szintén úgy döntött, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható. Szintén így döntött a hangfelvétellel kapcsolatos kifogás kapcsán.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a Testület nem látta bizonyítottnak a rendőri részrehajlást, ezért úgy döntött, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

A Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez áttette.

Budapest, 2015. március 26.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET